

Červený kabriolet

Tmavou asfaltovou cestou právě projíždí červený kabriolet. Střechu má staženou, ačkoliv drobně prší, stopy jeho kol zůstávají viditelné. Dlouhé linky namalované na mokřím černém povrchu leží na cestě ještě chvíli potom, co auto zmizí za zatáčkou. Déšť jemně padá dál a tiše maže stopy auta, jako by tudy nikdy neprojelo.

Alice stojí u okna prvorepublikové vily, usazené honosně uprostřed zelené, pečlivě udržované zahrady. Město na dohled, silueta se špičkou svatého Víta. Červený kabriolet už v té chvíli Alice nevidí. Otočí se k muži, který stojí uprostřed velkého pokoje.

„Měla bych si myslet, že věřit na zázrak je ztráta času?“ Hlas se propadá do ticha. Nikdo jí neodpoví. Sleduje jeho kroky, vysokého muže, který se klidně projde po temném perském koberci a zastaví se kousek před ní. Filmové role z něj udělaly hvězdu. Neexistuje žena, která by nevěděla, kdo je Roman Marad. Černé, lehce vlnité vlasy mu ležérně lemují úzký obličej, dlouhý nos, černé obočí. Uhrančivě hnědé oči, které umí vzít detail kamery obzvláště podmanivě. Hezké plné rty. Překročil s elegancí dospělého chlapa čtyřicítka a už se nikdo neptá, kolik roků mu zbývá do první půlky století, zraje. Ví to o sobě? Ve správném poměru dokonalé přitažlivosti se umí vedle rozumného chlapa chovat jako mladý kluk.

Zvedne list papíru a čte. „V jaký zázrak? Nerozumím ti. Není to tak, že si své takzvané zázraky stále představuješ?“

Alice lehce zvýšeným hlasem odpoví: „Jenomže život může být zázrak, nebo jen úplně obyčejný každodenní, normální čas. Den, který má dvacet čtyři hodin a nemusí se stát vůbec nic, aby byl i tak hezký, stačí jen chtít.“

Alice se pootočí směrem k druhému muži, který se opírá o rám otevřených dveří, a dodá již klidnějším tónem: „Zdá se mi, že takto by se spolu ti dva nikdy nebavili, nedovedu si představit, že by se v reálném životě odehrál dialog se stejným obsahem.“ Při svých slovech pomalu prochází místností. Stále si představuje, jak ji snímají kamery, myslí na to při každém pohybu. Zastaví se pomalu blízko dveří. Film, o kterém snila, role, která by mohla její kariéru posunout. Chtěla by úspěch. Touží po něm.

Herecký partner nezvedne oči od scénáře. „Pokračujme,“ řekne po krátké chvíli polohlasně a mlčky přejde její poznámku.

Alice se do listu před sebou dívat nemusí, svůj text už zná z paměti. Rychle si upraví vlasy a přejde místnost, zastaví se až u okna. Snaží si představit, jak stojí uprostřed pokoje rodinného domu muže, kterého miluje, přesto se dusí uprostřed vztahu, který se neposouvá žádným, pro ni zásadním směrem. Ona necítí žádné pochopení, její samota není jen náznakem, ale skutečností.

Mlčí. Nemůže se soustředit. Najednou stojí mimo svou roli, kterou společně zkouší před zraky režiséra se svým hereckým kolegou. Vidí, jak ji sleduje, ten mladý a dychtivý kluk, jehož režiséřský talent má pro ni možnou vstupenku do světa skutečného kvalitního filmu. Uvědomuje si, co proběhlo včera v noci, teď na to musí myslet. Zachytí jeho pohled, nehnutě opřený o rám dveří ji sleduje. Na jeho tvářích se červená lehký nádech vzrušení. Nebo se jí to jen zdá? Ví, že to bylo z její strany gesto. Netrápí se pocitem provinění. Přesto náhle znejistí.

„Cítím se hrozně sama...“ řekne a podívá se zpátky na Romana, který zvedne svůj pohled od listu se scénářem. Jeho oči jsou tmavě hnědé, to ona dávno ví, mají příslib něčeho zakázaného, to ví také. Dívají se na sebe jako dva lidé, kteří se vášnivě milují.

Ticho se zhmotní v tu chvíli. Leží jako těžký kámen na perském koberci. Detail tváře muže, vysoké čelo, úzce sevřené plné rty. Tmavé oči se podívají někam před sebe. Jakoby ani nebyl překvapený, jakoby jen přemýšlel o svém dalším kroku.

„Co po mně chceš?“ řekne po chvilce a jeho hlas je podivně klidný. Alice mlčí. Hledá spěšně slova ve svém listu scénáře.

„Jak jsi to myslela, Alice?“ promluví poprvé režisér. Mluví téměř plaše. Vypadá jako kluk, který nechce rušit a svou přítomností se bojí prozrazení.

Alice se usměje. Uleví se jí, že s ní mluví. Že věnuje pozornost její poznámce.

Otočí hlavu směrem k jeho hlasu. „Zdá se mi to příliš škrobené, nedovedu si představit, že by se spolu ti dva takhle složitě bavili, o zázracích...“

„A vy, Romane? Jak to vnímáte?“ Patrik se konečně odlepí od rámu dveří, ve kterých doteď nehybně stál.

Postava vysokého muže se lehce pootočí směrem k režisérovi. Zvedne levou ruku a prohrábne si pomalu černé vlasy, hledaje slova nebo čas k přemýšlení. Pak vrátí svůj zrak zpátky k textu a odpoví. „Zkusme to projít celé. Vytrhnout pár vět z celého děje je zrádné.“

Patrik se podívá zpátky na Alici. Nevybral si tyto dva herce náhodou, cítí v nich velký potenciál. Točí svůj první celovečerní film, ke kterému napsal i scénář. Má režijní zkušenosti z divadla a televize, ale zvláště jeho knihy vzbudily velký zájem pro naprosto neotřelý způsob vyprávění příběhů ze současnosti. Tím se stal známým, to je téma, kterého se drží. „Dobře..., dva lidé, kteří spolu mají intimní vztah, on je ženatý, ona věří, že v něm potkala osudovou lásku. Vypadá to banálně, ale doopravdy by měl proběhnout vnitřní souboj mezi vědomím a chtěním. Oba mají svobodu volby. I její naléhání na změnu musí vyznít v podtextu jako nátlak. Vždyť ona do tohoto vztahu vstoupila vědomě, svobodně... Nic se v průběhu jejich vztahu na vnějších podmínkách nezměnilo...“

„Ale ona si myslela, že se změní,“ řekne Alice a dívá se před sebe.

Patrik se lehce pousměje. „To je ale její problém, její volba. Ona může kdykoliv vztah ukončit. Kdykoliv.“

Alice se nadechuje, svou odpověď si ponechá pro sebe.

Roman se tváří neutrálně. Dívá se doprostřed pokoje, jeho rty se na chvíli otevrou, s výdechem, který nikdo neuslyší. „Ona přece také nehraje fér,“ dodá klidně a pohledem se vrátí ke scénáři.

Výtah zastaví ve zvoleném patře a Alice z něj vystoupí do dlouhé hotelové chodby. Romanova vysoká postava se ještě víc napřímí. Poslouchá mlčky blízké se kroky, jemné tukaní vysokých podpatků odměřuje vzdálenost mezi nimi. Alice je krásná. Vždycky se mu zdála neskutečně přitažlivá. Světlé vlasy volně rozpuštěné, husté vlnité kadeře podpořené umnou rukou vizážistky. Pronikavě modré oči mají tvar velkých mandlí, a když se vytratí pocit ohrožení, vypadají až dětsky bezelstné. Drobounké ušní lalůčky, baculaté a uprostřed nich dírka na tenounký kroužek malé náušnice.

Dnešní natáčení bylo dlouhé i přesto, že čas, ve kterém musí vzniknout nový film, je přísně odměřený. Alice je unavená. Unavená z dlouhého čekání, kterého má za celý den tolik, že by mohl vzniknout souběžně další film. Jmenoval by se Čekání na film.

Dnes se točily záběry léta, ačkoliv venku vládne podzimní počasí. Kameraman stále čekal na sluneční paprsky a vyhlížel nebe bez mraků. Když konečně vyšlo slunce, Alice odložila kabát a natáčení mohlo konečně začít. Alice stála u okraje asfaltové cesty. Na sobě jen letní šaty, lehounké hedvábí vlálo ve větru. První scéna točená v exteriéru: Přijíždějící auto. Záběr kamery snímá Romana Marada, který ještě ve voze telefonuje, je vidět jeho energická gestikulace. Alice čeká, až auto zcela zastaví, pootočí se směrem k němu a jemně si poodhrne vlasy z čela. Po celém těle cítí zimu, ale nesmí to na sobě dát znát. Ve filmovém scénáři přeci vládne letní slunečné odpoledne. Roman vystoupí z vozu a přijde až k ní.

„Čekala jsi dlouho?“

„Dvacet pět let.“

„To zní hezky,“ Roman se usměje a skloní se k Alici, aby ji políbil.

„Stop...“ hlas režiséra přeruší natáčení. „Alice, prosím tě, ty nejsi nazlobená, ty se těšíš, těšíš se na volný víkend, který máte před sebou. Dvacet pět let... Takto to řekni, tímto tónem, lehce, hravě, pobaveně... Rozumíme si? Tak ještě jednou to vezmeme.“

Vítr si hraje se všemi, šaty neposlušně vlají, mraky zatáhly oblohu, a tak se jediný záběr točil nekonečně dlouho.

Při denní projekci řekl režisér Alici, že to musí zítra zkusit ještě jednou. „Tady je ti zima... A bohužel je to na tobě vidět. Podívej, ty máš husí kůže i na tvářích... To není dobré.“

Alice byla promrzlá, unavená, ale říct to komukoliv neměla odvahu. Natočit letní záběry v podzimním počasí všechno zdržuje, nervozita stoupá den po dni.

Pomaloučku přejde dlouhou hotelovou chodbu a zastaví se před ním. Ťukání vysokých podpatků se utiší.

„Alice...“, řekne Roman skoro šeptem a obejmě ji svými dlouhými pažemi, lehce, hřejivě, drží ji blízko sebe jako dítě, které potřebuje chránit. „Musíš být šíleně unavená.“

„To jsem... dnešní den byl nekonečný... mám pocit, že to nestálo za nic...“ Roman ji stále ještě nepouští z objetí. Skloní se a drobnými polibky pomalu krouží po její šíji, pak jemně políbí plné rty.

„Mám pocit, že ať udělám cokoli, udělám to špatně...“ Roman Alici pomalu pustí. „Ne, to je nesmysl.“

„Stále vracíme kvůli mně záběry, už si někdy říkám, že to Patrik dělá proto, že mě chce rozhodit, vykolejit, znemožnit přede všemi.“

„Nesmysl!“

Alice má najednou oči plné slz. „Je mu jedno, jak se cítím, je mu jedno, že se třesu zimou, vyčte mi, že mám husí kůži.“

„To není tvoje vina. Každý film má naprosto stejný princip, režisér chce dostat ze všech maximum, jsme tu pro to, aby on exhiboval, abychom naplnili jeho ideální představu. O tom je filmování. To není nic proti tobě. Pojď, zajdeme se najíst, čekám tu na tebe. Myslel jsem si, že v té kostyméře dnes neskončíte.“

Alice bez velké chuti nabere kousek pečeného masa na vidličku a pak ho položí zpátky na talíř. „Nikdy jsem se necítila tak ponížená. Nečekala jsem, že se bude ke mně právě on takto chovat.“

Roman už své jídlo dojedl. Odsunul prázdný talíř stranou. „Nechová se k tobě jinak než k ostatním.“

„To není pravda, to přece víš...“ Alice položí příbor doprostřed talíře a pomalu ho odsune stranou.

„Alice, soustřeď se na svou roli a ne na to, jestli je nebo není režisér podle tvých představ.“

Jak tohle může říct? Jak může vyslovit něco, co boří její představy o tom, jak má spolupráce s režisérem vypadat. Vybavuje si své divadelní začátky, silnou touhu být s režisérem sladěná v rovině souznění, které oba propojí, ona bude jeho prodlouženou rukou. Role Julie jí přinesla cenu za nejlepší divadelní herečku roku. Probírali přece společně každý detail, vzájemné nekončící diskuze plné hledání toho nejlepšího vyjádření. Byl to Roman, kdo ji inspiroval, bavil, kdo jí rozuměl.

„Já vím, že bys chtěla, aby všichni režiséři byli jako já,“ řekne Roman a zasměje se, jen tak krátce, pak natáhne ruku a vezme Alici tu její drobnou do své.

„Jsi výborná herečka, jsi krásná, plná něhy, přirozená, nenechej se rozhodit nikým, nikdo nesmí rozbít to, co máš v sobě...“

Alice se tiše dívá na muže před sebou. Mohl by být možná jejím otcem, ano, mohl, ale není. Není to poprvé, co si uvědomuje, jak potřebuje slyšet, co říká. Jeho hodnocení jí vlévá do žil potřebný klid, sebedůvěru. Jako životně nutnou transfúzi. Je závislá na jeho slovech. Nikdo před ním jí neřekl tolik pozitivního. O ní, o jejím hraní, o všem, co je pro Alici tolik důležité. Sleduje jeho rty, jak si vkládá do úst cigaretu, kterou před tím prsty rychle pomačká, zkušeně, bez zdržování, hmaty, které si už ani sám neuvědomuje. Ohýnek od zapalovače je rychlý a krátký. Osvítí Romanovu tvář a špička cigarety se promění ve žhavý uhlík. Jeho ústy vyjde modrošedý oblak cigaretového kouře.

Alice natáhne svou drobnou ruku po krabičce cigaret. Roman jí beze slov podá tu svou, zapálenou, a nachystá pro sebe další. Alice si ji vezme a potáhne. Cítí, jak kouř proniká jejím hrdlem až do plic, pak ho potichu vydechne. Malý rituál, který je beze slova poji. Kromě jiného. Alice chce, aby pokračoval, aby nepřestával mluvit, aby ji nepřestával uklidňovat slovy, která mají tolik konejšivý zvuk.

„Jsem nesvá, zpočátku jsem myslela, že mě režisér bere hezky, že jsme se dokázali naladit na stejnou frekvenci, ale už si to nemůžu myslet. Nevím, co se stalo, něco se zlomilo a on se ke mně začal chovat jinak.“

„Patrik Hona má velké ambice. To především. Nezajímá ho, jestli a jak jsi hezká, určitě, než se začalo točit, to ještě měl čas a chuť chovat se jako chlap a tvářit se, že se mu líbíš, ale teď ses proměnila v jeho nástroj. Musíš podat výkon, který prodá jeho úsilí. Nesmíří se s ničím, co mu nevyhovuje docela. Ale to není špatně, Alice, to neznamená nic, co by ti mělo vzít sílu.“

Alice kouří cigaretu a mlčí. Přemýšlí, co myslel Roman větou, že než se začalo točit, mohl se režisér ještě chovat jako chlap. Dívala se při těch slovech přímo na Romana, nehnul ani brvou. Ví Roman o tom, že Alice a Patrik spolu skončili v posteli? Bez divokých emocí, téměř beze slov? Patrikovo pozvání neobsahovalo žádné překvapení, ona věděla, proč ji zve, a nebránila se tomu. Nebylo jí protivné mít sex s někým, kdo naplňuje její představy o dobře společensky situovaném muži. Muži, který souvisí s její kariérou a pomůže jí ocitnout se v záři reflektorů. Ona po nich touží stejně silně, jako se jich i obává. Patrik pořád vypadá jako kluk, i když mu bylo nedávno třicet. Vedle Romana je to kluk, dítě. Ano, vypadal velmi mladě, než zazněla první klapka, byl tolik nejistý. Při milování byl plachý, nepromluvil jediné slovo. Alici napadlo, že nechce říct cokoli nepatřičného, nevhodného. Jako milenec by vedle Romana mohl být pro Alici velkým zklamáním. Ale překvapená nebyla, v tomto směru neměla žádná očekávání ani iluze.

Když začalo natáčení, první scéna se točila více než hodinu, přesto se přetáčela na druhý den znovu.

„Myslíš, že lituje, že mě obsadil?“

„Ne, to si rozhodně nemyslím.“ Roman se na Alici pomalu usměje. Jeho oči ji sledují. „Je s tebou nadmíru spokojený. Věř mi, vím, co říkám.“

Alice se rozhoduje, že už půjde spát. Chce si více odpočinout na další den. Roman ji doprovodí až k jejímu pokoji, nespí společně, nevytvářejí navenek žádné role partnerů, milenců. Jen přátel.